

கடவுள் துணை.

விஸ்வகுலம் வெங்கடாசலபண்டிதர் குமாரர்

இயற்றிய

முருகர் ஓயிற்கும்பி.

அமரம்பேடு

இரங்கசாமி முதலியார் அண்டு சன்ஸ்

அவர்களாற்றமது

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை:

1920.

நெ, 24. தாண்டவராயப்பிள்ளைவிதி.

333

௨-

கந்தன் றுணை.

முருகர்
ஒயிற் கும்மி.

இஃது

விஸ்வகுலம்

வெங்கடாசலபண்டிதர் குமாரர்

இயற்றியது.

அமரம்பேடு

இரங்கசாமி முதலியார் அண்டுசென்ஸ்

அவர்களாற்றமது

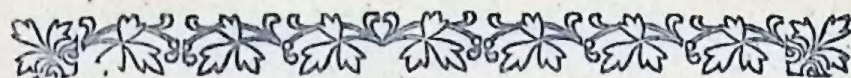
பூமகன்விலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை.

1910.

செ. 24. தாண்டவராயப்பிள்ளைவிதி.

உ

கந்தராதன் ஹிணை.

முருகர் ஓயிற்கும் மி.

அதி கவி.

மந்திர சடாட்சர சண்முகவிலாச

மணந்தவள்ளிச் சரிதைபெனும் வண்மைதன்னை
விந்தைதரு மொயிற்கும்மி சந்தேதமாக

மேதினியோர் படித்தெழுதி மிகக்கொண்டாட
பைந்தமிழா லடியேன்பா னுரைத்தபுன்சொற்

பகருமொழிக் கருள்புரியும் பாமனீன்ற
கந்தரஞ்சேர் திடமான கருத்தைக்கூட்டுந்
தும்பிமுகக் கணபதியே துணைசெய்வாயே.

கும் மி.

தென்பாங்குன்றினன் மேவுங்குருபா தேசிகன் மேற்கும்மிப்பா
ட்டுரைக்க, சிகரத்திரு மகாக்குழை சிகமெய்ப்புகர் வடிவைத்தருந்
தில்லைவிசாயகன் காப்பாமே. (க)

வள்ளியெனும்பசங் கிள்ளையைக்கந்தன் மருவுங்கதையைக்கும்
மியாக, வாழ்வுற்றிட நாவிறுதி மேவித்தருள் பாலித்திடும் வாலை
மனோன்மணி தாட்டுணையே (உ)

சங்கராசம்பு சதாசிவனீன்றருள் சண்முகர்மேற்கும்மிப் பாட்டு
ரைக்க, தந்தக்கனி முந்திக்கிரி வந்தித்தருள் விந்தைக்குரு தந்திமு
கவன் துணையாமே. (ங)

மந்திரபூரணக் கந்தனைவள்ளி மணந்தசரிதை வகையறிந்து, வா
சத்துடன் சேசப்பிர காசத்தமிழ் பேசப்புகழ் மண்டலமெங்கும்
பிறைந்திடவே. (ச)

தேகஞ்சிறந்த குயின்மொழியைக்கண்டு காகந்தொனியெய்தவா
றதுபோற், சிந்தைக்கனி விந்தைப்பிர பந்தத்தமிழ் தந்தத்துடன் செ
ப்புக்கிறேனெரு புல்லறிவேன். (ஊ)

காரிகைநன்னூ லிலக்கணங்கற்றுக் கவிசொல்லும்நாவலர் தங்
கண்மூனனே, கல்லாதவன் இல்லாதவன் வல்லாண்மையாய் சொல்
தும்பிமுது கற்றறிந்தோர்கள் பொறுப்பிரே. (ஈ)

வாணிதமிழ்சித் தாத்திரிவருட மகாதிங்களேழ்த் தேதியினின்,
மறையோன்குரு வினாயோன் தரு முறைதங்கிய நிறையன்பதி மரந
கரில்சன் னகர்வாசன் (௭)

விஸ்வகுலத்தி லுதித்தெழுந்தவேங்க டாசலமைந்த னுரைத்த
கவி, விழையுந்தமிழ் தழையுங்கன கிளியுஞ்சிவ கழையுந்தரும் வே
லங்கிருபைசெய் வார்நிசமே (௮)

ஓங்கியநாகம் படம்மிரிக்கக்கண்டு நாங்குழுங்குடநின் றுடுதல்
போல், உலகந்தனி விவகுந்தமிழ் நிலைகண்டவ ரியைங்கொரு லுமை
கள்கண்ட கனுவதுபோல் (௯)

விசம்புகழ்தழைத் தோங்கிடவேயிசவ வேதகுலத்தில் கன்றமி
ழ்க்கு, வேலன்குண சீலனுமை பாலன் அனு கூலன்செயல் வேணுமெ
ந்நாளுந் துணைநமக்கே (௧௦)

ஆழிப்பெருங்கடல் வெள்ளத்துக்கொப்பனை யாகச்சிறுவாய்க்
கால் பாய்ந்ததுபோல், யானுங்கவி யேனென்றொரு தேனுங்கனிபோ
லுஞ்சொல வாறுமுகப்பெரு மாள்துணையே (௧௧)

மட்டடங்காதேசெந் தாமரைப்பொய்கையில் கொட்டி ஒருபுற
ம் பூத்ததுபோல், வாசன்புகழ் நேசன்திகழ் தேசந்தனிலே சம்பிர
மாகவேசந்தேக் கும்மிசொல்ல (௧௨)

முத்தும்பவளமுங் கோர்வை செய்தாற்போற் சித்தமகிழ்ந்து
நன்றாகவுமே, முன்னோர்தமிழ் சொன்னாரென வென்னாசையி லிந்நா
னிலே மொழியுங்கல்விச் சுருள்புரிவீர் (௧௩)

ஆதியந்தமுதற் காரணந்தன்னை யறிந்துநன்றாகத் தெரிந்துரை
ப்பார், ஆடிப்பணி சூடித்தமிழ் பாடிக்கன வேடிக்கையி லானந்தங்
கொண்ட ததிசயமே (௧௪)

வைபம்புகழுங் கலைமுனிவன்சிவ மந்திரவேள்வி மலைக்கருகே,
மவுனக்குகை யதனிற்சிவ தவமுற்றிய சுவனத்தொடு மாத்திரைக்
கோலுந் துலங்கிடவே (௧௫)

கையிற்பிடித்த திருவோடுங்கறை கண்டமுங்காதினிற் குண்ட
லமும், கானிற்றிரு மேனிக்கொரு காயிக்குடைசோபித்திட காரண
மாய்த்தவஞ் செய்தாரே (௧௬)

சானகிமுன்வந்த யானதுபோலித் தவமுனிவன்றனைச் சேரவெ
ன்று, தாகக்கழை வேகத்திடு தேகத்திலே மோகித்திட தார்வனந்
தன்னி லொருமானும் (௧௭)

பொன்னிறங்கொண்டு புளகிதமாய்மேனி பூரித்துபால்ய பிரா
யமதாய், பூவைக்குரல் கூவித்தவ வேள்கிச்சிரி மேவிக்கன போகப்
பிழைத்திட வந்ததுவே (௧௮)

வந்ததைக்கண்டு கலைக்கோட்டுமா முனி சிந்தைகலங்கித்தியங்கி
வனம், மதனக்குளிர் விதனத்திலே மருகிச்செய லுருகித்திரு மாணை
மருகிக் கலந்தாரே (கக)

மங்காமலேரிவி கொர்ப்பயிமைப்போதுந் தங்காதென்றே சொல்
லும் வாறதுபோல், மதியைச்சிவ கதியைத்தரு மதனைக்கனி யதுவை
த்திடல் வள்ளிக்குழிகனி வீன்றதுவே (உ௧)

மாணீன்றபெண்ணந்த கானகத்தன்னிலை வண்ணமணிக்குரல்
ஓசையிட்டு, வாலக்குயில் மாணுக்குல நிலப்பயிலுஞ்சோபிதம் மகலை
வாய்பிட்டுழுததுவே (உக)

தேனுங்கனியுங் கிழங்கெடுக்கவென்று தேடியேவேடர்வரும்வ
ழியிற், செடியிற்குர வடிவைத்தர வடிவைத்திட நடுவிற்கு செல்வி
யைக்கைபி லெடுத்தனரே (உஉ)

கையிலெடுத்தநுந் ருகவுமேயந்தக் கானவர்சேரியிற் கொண்டு
சென்றார், கனியற்புத மினியைப்புசுழ் மனிதற்புத வனிதைக்குற கா
ரணமாக வளர்த்தாரே (உ௩)

ஆணிப்பவளக் கயிர்முறுக்கியநி லத்தமுள்ளகிற தொட்டில்க
ட்டி, ஆசைக்குர லோசைத்தமிழ் பாஷைப்பல பேசித்தின மன்புட
னின்றதா லாட்டினரே (உ௪)

ஆரீரோபெண்ணே யாரீரோதண்ணே யாராரோரியாரோ, நனி
னத்துறு பழனக்கைழ யிளவற்புத வளமைத்தமிழ் நாயகமே பெண்
னோ கண்வளராய் (உ௫)

அன்னமேதேனெயென் கண்ணையின்னெயென்று ஆவலுடன்
கையில் தாவெடுத்து, அணிபொற்கணை மணிவச்சிர புனிதத்தொடு
வனிதைக்கனி யாடைவெகுபூஷ னாதிவிட்டார் (உ௬)

கொஞ்சிமதலையை முத்தமிட்டுமிகக் கோலப்பணிகண் மிகப்பூ
ட்டி, கொத்துச்சர முத்துப்பணி வைத்துப்பதி சித்துப்பெயர் கொ
ண்டுகுறவர் மகிழ்ந்தாரே (உ௭)

ஒன்றிரண்டாடி மூன்றுகிய தோரைந்துதிங்களுந் தானுகி;
ஓடித்தெரு வீதிக்குளே மேடச்சிகள் கூடித்தின வேலியமாக வளர்
த்தாரே (உ௮)

மாதுவளரும் வளர்ச்சிகண்டேநம்பி மன்னனுமேமங்கை மாதா
கும், மங்கைச்சிமிழ் கொங்கைக்குயில் தங்கப்பணிஅங்கத்திட வள்
வியம்மனைன்று பேருமிட்டார் (உ௯)

காதுகுத்திபஞ்ச தக்கையிட்டுச்சின்ன காதுக்குக்காலாழி பிளி
பிட்டு, கதியிக்கணை மதியைப்புனை கமலத்திருவதனத்திலே கண்
தைக்கொஞ்சியே முத்தமிட்டார் (௩௦)

பாடகத்தண்டை சிலம்பணிந்தார் பதக்கஞ்சுட்டி நுதற்கணிக்
தார், பட்சத்தொடு மெச்சிப்புகழ் வச்சாப்பணி யிச்சைப்பட பாவி
த்துநன்றாய் வளர்த்தனரே (௩௧)

மங்கையுமிப்படி வேடுவர்சேரியில் வாழிபங்கொண்டு வளர்த்தி
டுகாள், வரிசைத்துரை மகளுக்கொரு மழைபற்புத வறையிற்கனமா
ரிடுன்னொளும் பொழிந்ததுவே (௩௨)

வெள்ளிமலைத்திட வோரத்திலேதினை விதைக்கநல்ல நிலம்பார்
த்து, வெட்டுப்பயி ரிட்டுத்தளிர் மிட்டுக்கதிரெட்டும்படி வேடுவரும்
புனற காடுசெய்தார் (௩௩)

காவெதைத்துப் பயிராகிதினைக் கதிரும்வாங்கி மணிபிடித்துக்,
கானிக்களி கூவித்தினை மேயிக்கதி சேரித்திட கண்டந்தவேடர் கவ
லைகொண்டார். (௩௪)

தந்தையுடன்மைந்தர் வந்துநின்றும்பி தங்கையெனும் வள்ளி
நாயகியை, தனதாகியே சுனைமீறியே தினைதுழிப்ப புனமீதிலே தங்
கையுடன்சுரவல் வைப்போமென்று (௩௫)

என்றண்ணமார்க்கள்சொற் றட்டாமலேயந்த வேந்திழை வள்ளி
சந்தோஷமதாய், இன்பக்கட றென்புற்றொரு சம்பிரமத்துட னம்
பிக்கையோ ரேந்திழையுமுயிர் பாங்கியுமாய் (௩௬)

நீருந்தினைவனந் தன்னிலுயர்ப்பர னேறினின்பலகைக் கவண்
வாங்கி, நிலக்கிளி யோலப்பட சோலைத்துயின் மேலுக்கிட னின்று
விழைகொண் டெறிந்தாளே (௩௭)

பூரணவேளவி மலைச்சார்பில்வள்ளி பொங்குத்தினைப்புனங் கா
ர்க்கையிலே, புவனத்திலே தவமுதறிய கவனக்குரு முனியறபுத
பொதிகைமாமலை விட்டிற்றங் (௩௮)

சுந்தரிருக்குந் தலந்தோறுஞ்சென்று கபடநாரதன் சேர்வை
செய்து, காவித்திரு வேள்விக்கிரி சோபித்திட மேயிச்சிவ காரணமா
முனி வந்தாரன்றே (௩௯)

ஆலேசமாலோல மென்றுசொல்லிவள்ளி ஆனந்தமாகக் கவ
னெறிந்தாள், அசையத்தன மசையக்குட மிசையக்கன விசையிற்
றொரு வாசைகுரண்மணி யோசைசெய்தாள் (௪௦)

ஏகலாபா நாரதன்னுனிது வேதோவதிசயந் தானெனவே, இந்
தக்குரல் சந்தப்பட வந்தத்தொடு விர்தைத்தொனி யிதுவும் பெண்
குரல் தானென்று (௪௧)

போகத்திலேகண்ணை முடிநின்றூர்சிவ யோகியெனுந்தவ மாமு
னிவன், யோசித்ததை கேசித்துளங் கூசிப்பிராசுநதுட னெண்
டொடிவள்ளியைக் கண்டாரே (௪௨)

பூரணவாலை மனோன்மனியோயிவன் பூலோகரம்பையோ பொ
ன்மகளோ, புவனத்திலே இவளுக்கினை யெவளைச்சரி தருமொப்பிட
பூமண்டலத்திலும் கண்டறியோம் (ச௩)

என்றுமுனிவன் பாணெதிரேறின்று எந்திழைவள்ளிதனைப்பா
ர்த்து, வேதப்பிரவாகக்கட லாகைப்பரி தாபத்தொடு வேறுவயண
மெடுத்தாரைப்பார் (ச௪)

பேரென்ன ஓரென்ன ஆரம்மாநீசொல்லு பேதையரே பாங்
கோதையரே, பிரமித்துள மகிழ்க்குற மாபிற்கன வரமுற்றுனை பெற்
றிடுந்தாய்தந்தை பேர்சொல்வாய் (ச௫)

சொல்லுவன் கேளையா மாமுனியேநாங்கள் சொற்றவறாத குறச்
சாதி, சொந்தக்கிளை பந்தத்துவ மிந்தக்கிரி விர்தைப்புதழ் குழுஞ்
சிறுநாசக் குடியிருப்போம் (ச௬)

தந்தைகம்பிராசு நெங் ளையாவெந்தன் தாய்பேருநன்கை யெ
ன்றேசொல்லுவார், தவமுற்றிய சிவசந்தர மவுனங்கொண்டு புவன
ந்தனில் சாமிதிருநாமஞ் சாற்றமென்றான் (ச௭)

நாரிஸமெங்கும் புகழ்படைத்தவள்ளி நாயகியேசொல்லக்கேளு
மம்மா, நாகம்பலகீத உபற வேதங்களை யோதும்புகழ் நாரதனென்
று பெயருரைப்பார் (ச௮)

கேளும்தினைவனம் வாழ்மயிலேபுனக் கேத்தமணவாளன் பார்
துவந்தேன், கிருபைக்கடல் தருகப்பிர மணியத்துறை யுனைமெச்
சுளே கஞ்சகம்போலடி கொஞ்சிடவே (ச௯)

வேதமுனிசிவ ஞானத்திலேயும்மை மெத்தபெரியோரென் றே
யொறுத்தேன், விசுடந்தொழில் சுகடத்திலே புகழ்க்கெடின் மகுடச்
சுடாட வினாகக்கொண்டு முடித்தாயே (௯௦)

கந்தனைமேவித் கலந்ததனானுன் கனங்குறையாமோ குறக்கொடி
பே, கள்ளத்தொழி லுள்ளத்திலே எள்ளத்தனை விள்ளத்தகா கபட
மென்று நினையாதே (௯௧)

வேதஞ்சிறந்த தவமுனியேயுந்தன் வித்தைகளென்னிடஞ்செல்
லாது, மெட்டுப்பயி லொட்டுக்குளிர் விட்டுக்கதை கட்டுக்கடை மே
ன்மைக்குறக்குல நாமல்லவோ (௯௨)

தேசங்கடோறுங் குறம்பாடிக்கொண்டு திரியுமுங்கள் குறச்சா
தி, சின்னத்தொழி லெண்ணத்திலே யுண்ணிக்குலம் பின்னப்பட சீரு
ங்குலைந்த தறியேன் (௯௩)

தாறுமாறாய்மொழிபேசாதே யுண்ணித் தவமுனியென்றுஞ்சொ
ல்வாரோ சாதித்துளம் பேசித்திட வாதித்தனை யேதிப்படி சற்றும
தியாமற் பேசுகுறும் (௯௪)

துள்ளுமெருது பொதிசுமந்தகதை தொல்லுலகோர் சொல்லக்
கேட்டியையோ, சோரத்தன பாரத்திலே சோத்திலே தாயுற்றவர் சுப்
ரமண்யக்கந்த நாதனல்லோ. (௫௫)

ஆர்சொன்னரிம்மதி நாரதனேயிந்த வழகில்லாச்சொல்லையெ
த்துரைத்தாய், அடமுற்றொரு நடனத்தொழில் திடமுற்றாய் தட
மிட்டிடு மப்புறம்போயின்கே நில்லாதே. (௫௬)

வாலசரவண வேலனுனக்கேத்த மாப்பிள்ளை தான்வள்ளி நாயகி
யே, வனமிகுந்தொளி ரிங்கிதத்திரு மங்கிலியத்துட னுன்கழுத்தி
லே மாலையிடசல்ல வேளையிதே. (௫௭)

மெய்யன்புகொண்டசன் யாசியென்றேயிந்த வேளைமட்டுஞ்சம்
மா நான்பொறுத்தேன், மிஞ்சுந்தொழில் வஞ்சந்தர கெஞ்சந்தனி
லஞ்சம்படி வேட்கள்தேடி வருவாரே. (௫௮)

வள்ளிபெனுஞ்சிறு பெண்ணையுனக்கந்த மாப்பிள்ளைவேலனே
தான்சரியாம், மாலுஞ்சுடி வேலுமீழி மேலுந்தனத் தாலுந்தர தா
தனக்காலம் வரவில்லையோ. (௫௯)

ஆரணியந்தனிலொருகொடியிலெந்த ணண்ணமாரேழ்வருந் தா
ன்வருவார், அம்மாவெது திடமாயுயிர் படவேதனை தொடுவாருயிர்
அப்புறம்விசைப் படவேண்டாம். (௬௦)

நல்லசுபதின வேளையிலேயனை நாதன்சிவகிரி வேலனுமே, நாளை
க்கலி யாணஞ்செய மேளத்தொடுதாளத்தொனி நாரதன்வேடிக்கை
பார்ப்பேனென்றார். (௬௧)

விண்சம்பிரதாயம் படியாதேயின்கே வேறேதொழிலில்லையோ
முனியே, வேசைப்படல் பொய்பேசச்சன் யாசிக்கிது கேசக்குமோ
விண்ணாட்டு நாரதமாமுனியே. (௬௨)

எந்தவிதஞ்சொல்லி வள்ளிக்குச்சம்மத மில்லையென்றே முனி
தான் திகைத்து, பெங்கும்பிர சந்தர்தர தெங்கண்ணழல் பொங்கும்
படி எங்கிலின்றேமூச்சு தாங்கிலின்றார். (௬௩)

செல்வக்குறமின் திருவடிகையக்கொண்டு சித்ரமடலி லெழுதவ
ன்றே, சிந்தித்தவன் கந்தர்க்கிணை பந்தம்தொடு சொந்தப்பட சேரு
ம்படியாய் முடிக்கவென்று. (௬௪)

பாதாதிகேச முதற்பரியந்தம் பரிந்தோடிவள்ளித் திருவழகை,
படிபைத்திரு முடிபைச்சுடி மடலித்தருவொளியைத்தரு பார்த்து
நன்றாக வளந்தாரே. (௬௫)

கார்த்திகொண்ட குரலெழுதியதிற் கமலமல்லிகைப் பூவெழு
தி, கருணைப்பெறு நுதலிற்புகழ் கமலத்திரு வழகைச்சரி கண்டுமன
முங் கலந்தெழுதி. (௬௬)

வேல்விழிக்குஞ்சன மையெழுதியதின் மேலேதனுந் துதலெழுதி, வீசும்புகழ் தேசந்திகழ் வாசன்பிர காசந்தா மேலேயதிலொரு பாட்டெழுதி. (௬௭)

வள்ளைத்தண்டைபோலே காத்தெழுதியதில் வச்சிரதொங்கல் முருகெழுதி, மாரண்குயில்கூறுந்தொனி மீறும்படிசேருஞ்சுந மன்மதபார்வையுங் கண்டெழுதி. (௬௮)

செண்பகம்போல்நாசி ண்டெழுதியதிற் சிங்காரமுக்குத்தி தானெழுதி, மாரண்குயில்கூறுந்தொனி மீறும்படி சேருஞ்சுந மன்மதபார்வையுங் கண்டெழுதி. (௬௯)

மோகனமுத்துப்போற் பல்லெழுதியதின் முல்லையரும்பு நகையெழுதி, முனிவோர்களு மினிதாயொரு மனநாகிய சனிபோலவு மோகித்தருந்தும் படிபெழுதி. (௭௦)

காமன்கணைநீட்டுஞ் சாணையைப்போலக் கபோலமிரண்டையுங் கண்டெழுதி, உதியஞ்சுந மதியுந்தா முதிருஞ்சுவை மதிரம்பெற கன்னிக்கமுகின் கழுத்தெழுதி. (௭௧)

கச்சனிசும்பத் தனமெழுதியதிற் காமசாத்தைக் கலந்தெழுதி கண்டஞ்சியே நின்றும்புகழ் கொண்டஞ்சுகமண்டும்படி உழையைப் போலிரு தோளெழுதி. (௭௨)

தங்கப்பணிகள் மிகவெழுதியதிற் சங்குமணியைக்கலந்தெழுதி தாகத்தொடு மோகக்கணை தேசத்திலே மோகித்திட சம்பிரமரோகையுங் கண்டெழுதி. (௭௩)

மால்கண்வளருந் தளிராதுபோல்நல்ல வயிறுமுந்திச் சுழியெழுதி, மாரண்கணை மீறுங்கன தேருந்திருநாதந்தா மதனசன்னங்க டாமெழுதி. (௭௪)

கஞ்சமலர்க்கா மிரண்டெழுதியதிற் காந்தளம்பூவைக் கனிந்தெழுதி, காணக்குற மாணத்திரு மேனிக்கழ காவைத்தொரு கற்பையாயிடை கண்டெழுதி. (௭௫)

ஆசைவிளையுந் தாஞ்சியத்தைப்பர மானந்தமாதிதன்குட்டோடே, ஆருங்கலி கூறுஞ்செயல் தேருஞ்சுந மீறும்படி யல்குற்படத் தையுங் கண்டெழுதி. (௭௬)

வன்னச்சரிகைத் துயிலெழுதிமன் மாதளம்பூவைச் சிறந்தெழுதி, மடமாதர்கன் திடமீறியே னுடைதானொருபடமீதிலே யாழைகிகர்த்திடத்தானெழுதி. (௭௭)

கண்டைப்போலமுழர் தானெழுதியதில் நல்லவிராற்கெண்டை சேர்த்தெழுதி, நளினத்திரு வடிவைச்சொலு மொழியைத்திகழொளியைத்தரு நான்முடிப்புததகம் போலெழுதி. (௭௮)

வள்ளியழகைச் சுகமட விற்கண்டு மகிழ்ந்துகராத மகாமுனிவர் வாசனாகும் தேசநாயகிவ னேசமுற்றது யேமசத்துவ மாதிரக் கந்தனும் கோதவென்றே. (எக)

வேள்வியைப்புகும் விட்டவன்றேய்த வேதமறைமுனி நாரதனும், விந்தைக்கி மைந்தர்க்கொரு பந்தர்க்கிவ ளந்தக்குயில் வேடிக்கையாய்வழி கூடிசென்றார். (அ௦)

சித்திரமடலைக் கையிலேந்திக்கொண்டு சென்றுமுனிவன்வினாந்தேகி, சேவற்கொடி கூவத்தினஞ் சோபித்திட வாழ்விற்பிடுஞ் சிவகுமாரனை வந்துண்டார். (அ௧)

கண்டவுடவ் முனி தெண்டனிட்டுஅந்த கந்தனையும்வல மாகவந்து, காதுக்குள்ளே யோதிச்செயல் போதித்தொரு மாதற்றிடுக் காரணந்தான்சொல்லக் கேளுமென்றார். (அ௨)

ஐயனேயென்குரு வேசாயிந்த அண்டருவெல்லாம்பார்த்துவந்தேன், அதிமோகன ரதியோபிவள் சதிபூரணமதிதானென ஆச்சரியஞ்சொல்லக் கேளுமென்றார். (அ௩)

தென்பொதுவாசலம் விட்டிரங்கியிந்த தேசங்கள்சுற்றி வரும்வழியில், செகமோகினி விவளோவென சுதமேவிய மகள்சீருடைதெய்வமடந்தையைக் கண்டுவந்தேன். (அ௪)

பின்னற்பிரகாச விளக்கொளியோபிவள் மெல்லியர்க்கெல்லாங்குலக்கொடியோ, வேதனிப்படி மாதொருத்தியை சூதெனக்கபடாய் விதித்தது வேடர்தினைப்புனங் கார்க்கவென்று. (அ௫)

வாயினாற்சொல்லவுங் கூடாதுண்டால் மற்றொருபெண்களைத் தேடாது, மங்கைக்கிவ ளங்கைப்பணி தங்கச்சிலை யுங்கற்பனை மாளை மடலி லெழுதிவந்தேன். (அ௬)

பன்னிருகண்ணிலும் கந்தசுவாமிரீ பாருமென்றேமடற் கைக்கொடுத்து, பாதபொற்கம லாசனத்திலே நீசமுற்றொரு சூதகற்றியே பணிந்துநாரதன் தெண்டனிட்டான். (அ௭)

கந்தன்சுகமடற் கைதனில்வாங்கியே கண்டிமிட்டாமனின் றேதிகைத்து, கவலைக்கடல் பெருகத்திரி புலனத்திலு மிவளுக்கினை கண்டதிலையென்று காதல்கொண்டார். (அ௮)

கண்ணோபொன்னேபெண்ணே வள்ளிவள்ளியென்று கையில் மடலைப் பிடித்துக்கொண்டு, காமன்களை யைந்தும்பட சோபயிவ வேவந்திட கந்தன்மயங்கித் தளர்த்தானே. (அ௯)

சட்டிப்பிடித்தென்னைச் சோராயோபெண்ணே காமக்கவலையைத்திராயோ, கமலத்திரு வதனத்திலே முகம்வைத்தொரு சுகம்பெற்றிதழ் கனியைநீதந்தா லாகாதோ. (௧௦)

பெண்கொடியேபகந் தங்கமேரீசற்றே பேசினால் வாய்முத்தஞ்
சிந்திடுமோ, பேதகத்தொடு பாதகத்தீர் தோதகத்தொழி லேமிகுத்
தவன் பேசாமடந்தையோ சொல்லுமென்றார் (௯௧)

கண்ணிமைகொட்டாத தென்றவமோபெண்ணே காமக்களஞ்
சியமோவறியேன், கற்பகத்திரு வெற்படுத்துணை வைப்பதற்கொரு
வெற்படுத்தவர் கண்ணஞ்சுவேடர் கண்டார்மயிலே. (௯௨)

வாலகன்னாசியோ பேசுவொண்ணுதோசொல் மவுனமோசுகமா
தரசே, வாசகத்தொரு ரேசகத்திலே யாகையென்றூ லோசையே
பட வாய்விட்டடங்காதே மையலகொண்டார். (௯௩)

சித்தமிரங்கியுருகாதோ வுண்ணத் தேடியென்மோகம் பெருகா
தோ, தேகத்திலோ மோகத்தெமை யோகப்பிர தாகப்பட செங்கை
ராமன்தொண்டு புரியேனே. (௯௪)

வாய்திறந்தோர்மொழி சொல்லாயோவந்த மன்மதராசனை வெ
ல்லாயோ, மகுடத்தனபாரத்திலே சுகமுற்றலுபோகத்தொழில்மாறு
மல்தொண்டு புரியேனே. (௯௫)

கட்டிக்கலந்துசு கந்திரவுண்ணைக் கட்டிப்பிடித்தேன் சுகமா. லே
காமக்கணை மீறிச்சுக போகத்தொடு பூயிக்குணை கந்தர்மடலையும்விட்
டெறிந்தார். (௯௬)

வாலகப்ரமன்ய வேலருமிப்படி மயங்கிமெத்தைவி லேசாய்ந்
தார், மாணாசுக மீனார்விழி தேனாநிதுகாணாமலே மா துதெய்வானையு
மோடிவந்தான். (௯௭)

அருகில்நின்றிடும நாரதரைக்கண்டு அன்னதெய்வானையு மென்
னசொல்வான், ஆதியிற்சுப டாய்விதித்திட சாதியிற்றொழிலோவுமக்
கிது அருந்தவமுனி வோர்க்கழகோ. (௯௮)

அண்ணதெய்வானையே சொல்லுவென்கேளம்மா அடியேன்மே
லொரு தோஷமில்லை, ஆறும்படை வீடும்வினை யாடுங்குதை நீருஞ்
சுனை யாடியேசுற்றி வரும்வழியில். (௯௯)

வேள்விமடையென்னுங் கானகத்திலங்கே வேடர்குறக்குற வன்
விதன்னை, விரிவாகியபரிபூரண மதுபோலவே சதிராபொரு மின்னை
கடண்டினென்று சொன்னதல்லால். (௧௦௦)

மங்களமாய்குற மாணமணர்ந்துரீர் மாயிடுமென்றுபேதகமாய்
வடிவேல்விழி மடமாறையு மடியாளும் கடியாளென வாயினர்சொ
ல்லவு மில்லையம்மா. (௧௦௧)

உண்டவீட்டுக்குநீ ரண்டகஞ்செய்தாயே ஒகெடுவாய்ப்பாவி நார
தனே, யுள்ளாகநீ யிலலாமலே உள்ளாமொரு விள்ளாதேநீ யுன்னிட
சேதி தெரியாதோ. (௧௦௨)

இத்திரன்ருண்ணை பசுங்கிளியேசுர்மா யென்மேச்சமுசய மெ
ன்னுதே, இவிரநாபிப கனியாவதுந் தனதாகவே மனதாகுவி ரிஷ்ட
ஞ்செய்வதரீ கண்டாயே. (௧௦௩)

இத்தனையுஞ்செய்து கத்திரிநட்டவ னில்லையென்றே மொழி
சொல்லவந்தாய், இதைரியொரு கதைபோலவு மதியோதல் விதி
யோசொலு மென்றைக்குஞ்சந்தேகந் திராதே. (௧௦௪)

குண்டினிராரத நென்றுணையித்தக் குவலயந்தன்னி வெறித்து
ரைப்பார், குடையாகிய நெறிபேசியே பரியாசமா யெனையேசுவர்
கொண்டசின்னத்தனங் கூறுகண்டாய் (௧௦௫)

தொட்டிலையாட்டித்தொடையெருடிய தோதக வித்தையை
யானறிவேன், சுபகோபன மதுபேசிட முகமாயமோ இதுபாயமோ
சுந்தரவள்ளியைப் போலெழுதி. (௧௦௬)

சித்திரமடலையென் சுவாமிக்குதந்துரீ மித்திரபேதங்கள் செய்
யலையோ, தெரியாதா மறியாததோ பெரியோர்தவ நெறிதானிதே
சீக்கிரம்போவென் நெழுந்திருந்தான். (௧௦௭)

சித்திரமெத்தையில் நித்திரைசெய்கின்ற செந்தில்வேலாண்டி
யை தான்பார்த்து, தெய்வானையின் வைவோகமும் பொய்யேவென
உய்யும்வகை தெளிந்துவிண்ணப்பஞ் செய்யவூற்றான். (௧௦௮)

கத்தரேரியொரு கம்பத்திரண்டானை கட்டவென்றோயிர்த்தகோ
லங்கொண்டிர், கருணார மதுபோலவே குறமானையு மறவாமலே கா
தல்கொண்டொன்ன மேதகமோ (௧௦௯)

என்னிலும்பார்க்க வதிகையமோவந்த வேடக்குறத்திமே விச்சை
கொண்டிர், எங்கும்புகழ் மாதோவிவ னெங்குங்கிடையாதோசொலு
மென்னசொல்லியினி யாவதென்ன. (௧௧௦)

அந்தப்புளிப்பு மறிந்துபாருமென் னாகைக்குமர குருபரனே,
அயிலசேர்வழி பழிலாடையுக்கைலாகுட னொயிலாவே யன்புடனே
மணஞ் செய்யுமென்றான். (௧௧௧)

சுந்தோஷஞ்சுந்தோஷ, மென்றெழுந்தார்க்கந்தர் தாகந்தெளிந்து
மணங்குளிர்த்தார், தனதாபிப மனையாளொரு தனதாகவே சாணுகி
தந்தேவிடைகொடுத் தேகுமென்றான். (௧௧௨)

வள்ளியிருக்குக் தினைவனச்சோலைக்கு வழியெங்கே சொல்லும்
நாரதனே, மறவாதொரு குறமாதையு முறவாகியே வரவேணுநீ வர
வென்றடங்காத மையல்கொண்டார். (௧௧௩)

வில்லம்புகொண்டு வேடராசன்போலே வெற்றிமகுடமுடி புனை
ந்து, வேலாபுத நேலாகல சிலாவது கூலாவர வேணுமென்றாரந்த
நாரதரும். (௧௧௪)

அப்படியோந்தன் வேடுவர்கோலங்கொண் டாறுமுாமொருமு
கமாய், வருமோமுனி பிறகேவர குருவாய் துரைவேலவ ரானகந்
கொண்டுமுன் னேகடந்தார். (௧௧௫)

கந்தருந்நாரத ரும்வழிகடியே காடுசெடியெல்லந் தான்கட
ந்து, கனிவாய்மொழி இனிதாகவெ தினைதுவிய வனமெதெனக் கார
ணமாக கடந்தாரே. (௧௧௬)

பொன்மலையான ம கடந்தார்தவம் பொங்குந்தற்றால் மலைக
டந்தார், பொருகாலை மதிவேடுவ கதியாகிய நதிசூழ்தவம் புரியுந்
கோகிக மாமுனிவன். (௧௧௭)

வேள்விடைக்கு மலையிறுவாயிற்ே மெத்தவுஞ்சித்த மனேசமு
ண்டரம், வெளுமாய் கவமேயிய குகைபாரெனவிரைவாகவே வின்
னாட்டு நாரதன் சொன்னதுவே. (௧௧௮)

கந்தன் திகைத்து மதியாய்விவந்தக் கானகமெங்குந் திரிந்தலை
து, கணபேதையுன் மனதாகினென் றனதாகிய வனவாசமே கன்னி
தினைவனங் காண்களே. (௧௧௯)

போதனைக்குள்ளென்னை யாளாக்கியெந்தன் புத்தியைபேதகஞ்
செய்தாயே, பொய்யாயிது மெய்யோவுந் தன் செய்கோலமோ யை
யோயிந்த புலனிடத்தேனிலை நாரதனே. (௧௨௦)

சித்தமயங்காதே ஐயாவேவுந் தன் சிந்தையில் வேறெண்ணம்
வைவாதே, தேனா஁மொழி மாணுமையும் பூணுமலே வீணாகுமோ சிக்கி
ரம்வாருமென் சுவாயியென்றார். (௧௨௧)

மந்திரவெள்ளி மலைக்கருவேந்த வள்ளிதினைவனந் தோற்றுது
பார், மலையாதேநீ மெலியாதுவந் துலைபேதினுரிபாரிது மான்மரு
காகதிர் வேன்முருகா. (௧௨௨)

சோலையிளங்குயில் மாமயிலான்வள்ளி போலமென்றால் பேச
கிறுந், தொனியேயிவன் மணியோதிகழ் பணிசேர்மொழி தினைகா
தே சுந்தராகாதாரச் செலுமென்றார். (௧௨௩)

காதார்க்கேட்டு முல்லைகடந்தார்முனி காலகெதிகொண்டு பி
ன்றொட்கந்தார், கருமாமுகில் நிரமோகுழல் தொனியோருயில்நடை
யோகிவி கந்தர்தரிசனங் கண்டாரே. (௧௨௪)

மன்னுக்குள்ளேநின்று கண்மணியோவந்த காமன்ரதியோகதி
ர்மதியோ, கணசையித மெனவேயிவன் தினமேயிய வனமேவருங்
காரணமேதுசொல் வாய்முனிவே. (௧௨௫)

கோதைபெனுஞ்செபேதையரேயுன்மேல் காதல்கொண்டேனடி
மாதரசே, கொஞ்சக்குயில் மிஞ்சுந்தொனி நெஞ்சத்தனில் வஞ்சந்
தா உவுதல்லோகிளஞ் சோகியிலே. (௧௨௬)

மாரன்விடுங்களை பட்டருசியெந்தன் மாரைப்பிளக்குதடி மயி
லே, வாவுவென்றனை மேவுந்தொழில் காவுங்கன தாவுண்டிட மன்மத
ன்போற்குட மாட்டேனோ (௧௨௭)

வந்தவிருந்துக் குபசரித்தன்னம் வழங்காதபேருண்டேர் வை
யகத்தில, மாணேகனி தேனையடி தானேமய லானேன்முழு வஞ்சக
நெஞ்சம் படைத்தாயோ. (௧௨௮)

சொன்னதெல்லாங்காதற் கேட்டிலையோபெண்ணை என்னையுங்
கண்ணாலே பார்க்கிலையோ, சோபந்தன வேலங்களைதாபம் பெயர்
ரிவந்தெனை சொந்தமாட்கைவசம் செய்யாயோ. (௧௨௯)

பேசினதாற்குலம் தாழ்வாமோ யினம்பேதையரேயுந்தன் வாய்
நோமோ, பெண்ணையடி கண்ணோமனம் புண்ணுதுன கொண்ணேனு
ந்தன் பேரென்னசற்றேரி கூறுமென்றார் (௧௩௦)

சுந்தனுரைத்த மொழிகேட்டுவெள்ளி காதிலிருகையை வைத்து
நின்று, கருணாகர வருணசல வருவாய்துனை குருநாதனை காதிலுங்
கேட்க விதியாமோ. (௧௩௧)

ஆகட்டுமென்று மனந்தணிந்துவள்ளி மோகித்தாந்தரைத் தா
ன்பார்த்து, அடமோதன திடமோஅல கடமோயென திடமிதிவர்
யார்சொன்னமதியிது வேடுவனே. (௧௩௨)

வாய்திறந்தோர்மொழி சொன்னதென்னிட மாதவம்தானடிச
ண்மணியே, மாரன்னை மீறுந்தன பாரந்தனிலேவந்துனை முருவியே
மோகந் தெனியேனோ. (௧௩௩)

மெத்தபடித்தவன் போலேவந்தாய்ரி பித்தப்பிடித்ததேர வேடு
வனே, வேலுந்துனை கீழுந்துறங் கோலஞ்சக காலங்கதை வீணாகரி
தொட்டையாதே. (௧௩௪)

ஏதடிபஞ்சமா பாதகியேமுன்னே வாதுசெய்யாதே யழிகாரி,
இன்பாய்வேகு சம்பந்தமா நம்பும்வுனை என்பங்கிலே என்றைக்கனு
க்கிரகஞ்செய்வாயோ. (௧௩௫)

எட்டாததேனுக் கொருநொண்டியண்ணாந்து கொட்டாவிவிட்
டகதைபோல, ஏங்கிக்கனை தாங்கிப்பினை வாங்கியிக ஓங்கியெதிர்
என்முன்னே நில்லாதே வேடுவனே. (௧௩௬)

இப்படிநீமுழு வஞ்சமாயென்னை கற்பனைசெய்வானேன் மாத
ரசே, ஏழைக்கொரு வாழைக்கனி வேளைக்குத் வாதிப்படி இன்ன
மும்மர்மம் விடாயோரி. (௧௩௭)

அண்ணமாரம்புகொண் டேவருவாருன்னை அழித்துக்குலையை
ப்பொழிந்திவார், அங்கத்துனை பங்கம்பட வெங்கம்பிர சங்கந்தர
அற்றவழித்துண்டு செய்திவார். (௧௩௮)

அற்றிருத் தண்டாய்கான்பட்டா லும்வேடாற்றுவிறங்களைநொ
ட்டாலும், ஆகைக்கொரு காளைத்தினம் பேசிக்ககதாபத்துட னன்
றிலும்பெரிப்போற் கூடேனோ. (௧௩௯)

சுற்றிகற்றிவட்டர் போட்டுவனமெங்கும் கத்திநின்றேற்கி மெ
லியாதே, சொல்லக்கணையிலிப்படு கள்ளத்தொழி னுள்ளத்திலே
தோழியரைவிட்டடிக்கச்செய்யேன் (௧௪௦)

மங்கையர்வகழி லடிப்பட்டால்கான் தெய்வகங்கையாரும் பல
னைப்பெற்றேன், மயிலேகுற மயிலேகுறம் குயிலேவிழி துயிலேனடி
வந்தொரு முத்தத்தாராயோ (௧௪௧)

ஏதபரியாச மிஞ்சுகறாய் பெண்கள் சேதையறியாமற் கொஞ்சுகி
றாய், இனிமேலுனை முனி னன்பயஞ் செனியாமலேதுணிவாகநீ என்
னனோலஞ்செய்ய வந்தாயோ. (௧௪௨)

கோலபெலங்காமக் போலமல்லால்வேறே கோலமுண்டோவுன்
மேல் மயலானேன், கூவுங்குயில் மாவுங்கன நாளஞ்சக மேவுத்தொ
ழில் கூடுபருவ மிதுவுனககே (௧௪௩)

கொம்பினவிற்பட்ட மத்தியப்போல்தின்று வெம்பித்திரிந்து
மெலியாதே, மண்டாய்மணக்கொண்டாய் மயல்துண்டாகுவாய்சொ
ன்னேன்னனர் காணாமலோடுவாய் வேடுவனே. (௧௪௪)

பஞ்சைபைப்போல்தின்று மெஞ்சுவேனோவடி வஞ்சியுன்வேல்
விழிக் கஞ்சுவேனோ, பழியாகிபொழிபேசுவர் யடியேன்மனத்தொ
ழியாதடி பாயியுன்சித்த மிங்காதோ. (௧௪௫)

ஆர்குடிதன்னைக் கெடுக்கவென்றோவிவ னுண்டிவேஷங்கொண்
டுவந்தாயோ, அலதுறிது புனிம்திலே சிலனாச்செயலதபாடி வன்
னமேயென்னுரிப் பாங்கியரே. (௧௪௬)

பாங்கியரும்க் த வேடனைப்பார்த்துப் பதைத்துநின்றே மொழி
சொல்லுற்றா, பழிகாரனே தெளிவாகநீ மொழியாதேபோய்வழி
கடுவாய் பாக்குருகித்திட நாளாச்சோ. (௧௪௭)

இக்கிதமென்மொழிப் பாங்கியரேநீக்க னெனக்கும்வல்லிக்கும்
பொதுவாமே, என்றத்தன் தென்றுத்தனை பென்றும்மறவென்றும்
மினி என்னைக்குக்கித்தி யுண்டாகுமென்றார். (௧௪௮)

வங்கணமுள்ளவன்போலேவந்து பெண்ணைவாதிட்டுஏய்க்கவெ
ன் நிக்குவந்தாய், மதமோவெனவிதமோவிது சதமோதுராகிதமோ
விது மார்க்கமல்லவன்னு வேடுவனே. (௧௪௯)

நம்பினபேரை நடுக்கச்செய்தல்சம்பன் நன்றென்றமக்குத் த
னைசெய்வானோ, நாடுஞ்செயல் கூடுஞ்சிறு பேடுஞ்சரி சோடுந்தர ந
ன்றுகநான்மனஞ் செய்வேனென்றார். (௧௫௦)

கத்தனும்வள்ளியும் பந்தயமாய்நின்று கைச்சாசமிஞ்சும்வேளை யிலே, கதருங்குட லுதருங்குட யுதரும் பொறி கிதறும்படி கானக் குறவர்கள் வந்தாரே. (௧௧)

கானகத்தன்னிலே வேடர்வரவுமெய்ஞ் ஞானக்குமாகுருபரனு ன், கண்டஞ்சியே நின்றுஞ்செய லென்றுமபுகழ் குன்றத்தனில் கார ணமாய்கையாற் காட்டிலொன்று. (௧௧௨)

பூவுந்தழையுங் குலங்கியபிஞ்சுதாய் புதுமையாகவளர்ந்தோங் கி, பொங்கும்வன மெங்கும்மிரு டங்குக்நிழலெங்குந்தா பூரித்துவே ன்கைமரமானார். (௧௧௩)

வாடெல்லம்போய்முனைத்திமிவேங்கை மரத்தையுங் கண்டும திமயங்கி, மலைவேடர்கள் சிலர்கூடியே பலபோசனை செய்தேயிது வஞ்சனையென்று நினைந்துசொல்வார். (௧௧௪)

பன்றுமில்லாவிந்த வேங்கைமரமிங்கே யின்றைக்குவந்து முளை ப்பதென்ன, ஏதோயிது குதோவென தீர்த்தொதிரியாதேயென எந் திழைவள்ளியைக் கேட்கலுற்றார். (௧௧௫)

தங்கையெனும்வள்ளி நாயகியேயும்மா எங்கள்சூலக்கொழுங் தேகேளாய், சதிராகவன் வெதிரேயொரு விதிகாரணமிதுவேதென தயவாகவேவள்ளி சாற்றலுற்றான். (௧௧௬)

விள்ளுகிறேனினி யண்ணமாரேயந்த வேங்கைமுளைத்ததையா னறியேன், விளையாவே திணைநாமியே வனமீதிலே கனிபோலவே வீம்புக்குவந்து முளைத்ததென்றுன். (௧௧௭)

பைங்கொடிவள்ளி யுரைத்ததைக்கண்டந்த கந்தன்செயலென் றிவேடுவரும், பாலைக்குர லோசைப்படி நேசத்துடன் பேசித்தின ம் பாலைவனத்தி லதிசயமே. (௧௧௮)

தங்கைக்குவேங்கை பரந்துணையாய்நல்ல தாவல்பமாய்வெரு சோபிதமாய், தங்கும்புனல் பொங்கும்வன மெங்கும்நிழல் தங்கும் படி சண்முகநாதன் றுணையிருப்பான். (௧௧௯)

ஏறுக்குமாஞ்சாதே மாதரசேநாங்கள் சோதிக்கிற்கொய்தேவரு வோம், என்றுத்திகழ் கண்டுங்ண ஞன்றுமபதிசென்றுஞ்சில வேட க்குறவர்கள் போனபின்பு. (௧௨௦)

வேங்கையாய்நின்ற வருமாரியந்தக் காங்கேயன் வேடர்வடிவா கி, விரகத்தமை பெருகிச்சடும் ராகத்தொடு மருவிக்குற மெல்லியர் தம்மிட மேடுசொல்வார். (௧௨௧)

உண்ணாமற்கப் படலில்லையெபந்தன் கண்ணுக்குறக்கம்வரவி ல்லையே, உணதாசையின் மனதாகவே வினவாகுழவனநாகரீ யுற்ற துணைபென்று நம்பிவந்தீதன். (௧௨௨)

ஆசைசெண்ட பரங்கு ரோஷமில்லையென்ற பேசுவந்தாயிது
வெடுவீன, அடமாயி மடவார்கனி னிடமேவரு கடனேநீனி யா
சாரங்கெட்டவ னியல்லீவா (௧௬௩)

ஐசாரமுங்கள் வாசாரமேபெண்க ளாசாரமெல்லா மறியேனோ
அடிபாதகி கொடுத்தாகி முடியாய்மனம் படையாதேநீ அன்னமே
தேனே பெண்மயிலே. (௧௬௪)

வம்புக்குச்சண்டை வளர்ப்பதில்லையெந்தன் கும்புக்குறக்குலம்
வெடுவீன, வாழப்பண குறுங்கன தீதும்பலி யாதெங்களை மாராட்
டஞ்செய்ய முடியாதே. (௧௬௫)

வம்பிலேமாயி நாரதன்வார்த்தையை நம்பிவந்தேன் மதிமெ
ட்டிலிந்து, மதனன்கனை யதுவந்தெனை தெழுந்தவ சிவசிந்தனைமதி
யும்பேதம் யானதுவே. (௧௬௬)

கண்மணிபாவனைய யெட்டியெட்டிச்சும்மா கையிற்பிடித்தா
லகப்படுமோ, பாடுத்திட மேடுஞ்சிறு யோடுங்குயில் பாடுந்தொனி
காமசாத்தை கிளைத்ததென்றார். (௧௬௭)

அங்கட்டாணத்திற் குறவருமன்புடன் வந்ததைக்கண்டு கபடம
தாய், அருள்வேலவ னெருமாதவ னுருவாகியே குறவோற்கண்முன
ங்கப்பெடுவெடுத் தாடிநின்றார். (௧௬௮)

தொண்ணூறுஞ்சென்றகிழவனைப்போலுடல் தொங்கியேகண்
களுப்பஞ்சடைத்து, சுழல்வாய்மொழி குலர்வாகிய தளர்வாய்முதி
ற்பழமாகவே ரோன்றியேகாஷாயம் பூண்டுநின்றார் (௧௬௯)

கொட்டியபஞ்சைப்போ லேகரைத்துப்பல்லுங் கிட்டியேவாய்
நீர்வழிந்தொழுக, காலஞ்சுக காலம்பணி தாளப்பெரு காலத்தீன
தொண்டுகடந்த பெரியவர்போல். (௧௭௦)

செம்புலித்தோலுங்கிழிபஞ்சாட்சரத் தண்டுகமண்டலங் கை
பிடித்து, சிவனே நுள் பவனேயினி யவனேதுனை கதிநீயென தெ
ளிந்தயோகியைப் போலேநின்றார். (௧௭௧)

காணகத்தன்னிற் றபேர் நவர்வந்ததும் காணாந்தானென்று பூ
ரணமாய், கனலைட்க ளையோர்களு தனதாயொரு மனதாகவே
கழலிப்போற்றிப் பணிந்தகொல்வார். (௧௭௨)

ஐயாவேபண்டா சுவாமியீ யெங்களை யாண்டகுல தெய்வம்
போலவுமே, அடிமேலடிதமொறியே கொடிதாகிபுகுகொனிலே அங்
கம்பொருந்தயே எங்குவந்தீர். (௧௭௩)

வேங்கையுங்காட்டு மிருகங்களுக்கெல்லாம் பாங்குடன்தப்பிப்
பிழைத்துவந்தீர், கிதிகாரண மதுபர்வளர் பதிதானிது எதுவோ
சொல் வினாமென்றாந்த வேடரெல்லாம். (௧௭௪)

சொல்லுவென்கேளுங்க லாயமாரேவெகு தூரம்வடகைலாசம்
கிட்டி, அம்மாயென்கைலாசம் மங்காமலாகத்தாடியே தொல்லுலகெங்க
னுஞ் சுற்றிவந்தேன். (௧௭௫)

தென்டினாளுமும் பதியருணாகலஞ் சீர்காழியென்னுஞ் சிதம்
பார்க்கி, சித்தம்பெற வைத்தும்பல முற்றம்பரி சுத்தந்தா தேவி
யொருபலம் கிட்டாமல். (௧௭௬)

கண்டித்திராமம் கோலகேசம் காமி லும வராசியென்கண்,
கண்டிம்பல னுன்றிஞ்செயல் கொண்டுமபுத மொன்றுத்தருங் கன்னி
யாகுமரியாடவந்தேன். (௧௭௭)

சுத்தமுஞ்சுத்தமும் வேறுபட்டுத்தலை சுற்றியெழுத்தியும் கூறு
கெட்டு, தன்னுங்குண னுன்னுஞ்ஞய ருன்னுத்தலை சொன்னும்கே
ருதாவத்தமாகிய வேளையப்பா. (௧௭௮)

உங்களைத் தஞ்சமென் றோம்பிவந்தேனா எங்கைகுறஞ்சுல வேறி
வரே, உலையாடென கையாடெனா நியாயிட மிதியோடுவனக்
குண்மைசொல்லிசெங்க லாயமாரே. (௧௭௯)

அப்படியேயுங்கள் சொற்படி கேழ்ந்திஐா மன்புள்ள தங்கை
யொருத்தியுண்டு, அறிவாபல்கடெய்ழி திமெதினைகாமேபுன மதேச
யிருக்குது வாருமென்றார். (௧௮௦)

மெள்ளமெள்ளக்கை பிடித்துபண் டாரத்தை வேமக்கையாச
கடத்திக்கொண்டு, வேலன்செய லாலையனு கூலம்பெறல்கேயவார்
மெல்லியர்க்கேதுனை யாகவைத்தார். (௧௮௧)

தங்கமேபெண் குயிலைமயிலேவள்ளித் தாயேகம்ருலகாமிசையப்
போல், தாபந்தம தாய்வந்தவர் சோபங்கன பாவம்மிது தஞ்சமென்
றோர்களைத் தள்ளுவரோ. (௧௮௨)

ஆனாலுமிந்தப் பாதேசியாமெத்த அதிகதியைப்போலவும் கா
னுதம்மா, அன்பாயிவ ரின்பால்மிக வன்பேசெய்து உன்பால்கிரு
பையாகவனந்தஞ் சுசமிதென்றார். (௧௮௩)

கல்லதிகைக்கொய்து போம்போதுங்களை நாங்களுங்கட்டியே
செல்வோமென்று, கன்னுய்மன மொன்றாகவே சென்றார்மதி கண்
டார்குற நம்பியும்வேட ரனைவோரும். (௧௮௪)

தந்தையண்ணன்சொல்லித் தட்டாமல்வள்ளி சிந்தைநெளிஞ்
மனங்குளிர்த்து, தாகத்தொடு மோகித்திடு யோகப்பர தேசிக்கிவ
ளாசனமென்றிரு கைகுயித்தான். (௧௮௫)

ஆண்டவனேபண் டாமேபோற்றியென் னையனேபெய்கிருந்
தெங்குவந்தீர், ஆமெப்ப வேமெப்பினை நீமெப்ப வாடுஞ்செய லங்கந்
தளர்த்திடுங் காலத்திலே. (௧௮௬)

மாதவரேகிவ சங்கமரேஹ்யா வேதமெய்ஞ்ஞான தபோதனரே,
வாரும்பர னேருங்களை நீருந்திகை யாருத்தனை மாப்பலகாரங்கொ
டுத்திடுவன். (௧௮௭)

கார்த்தபொருளைக் களைபோகாக்காரடி பேத்தியானைழப்பண்
டாரமல்லீலா, கண்டித்தனை கொஞ்சஞ்சுக மென்றும்பல னுண்டாம்
படி காப்பாற்றவேணும் கடனுனக்கே. (௧௮௮)

நல்லதுபண்டாருஞ் சுவாமிசற்றேபொரு உள்ளதுபோலே பசிக்
கமுது, நாவும்முணர் வாகத்தனை மாவும்பிசுத் தேனும்பழம் நான்
கொண்டுவாறேனென் றேயெழுந்து. (௧௮௯)

செத்தினைமாவை விடித்துப்புடைத்துத் தெள்ளியதேனைவிட்டு
ப்பிசைந்து, தேறுங்கனி மீறுஞ்சுவை யாருங்களிகூரும்படி சித்திர
மாய்பல காரஞ்செய்து. (௧௯௦)

தேங்கிலைகொண்டத்தைத் தொன்னைதைத்துஅதில் தேனுந்தி
னைமாவை முன்னேவைத்து, சிறிபாளுமை யறிபாதவள் தருபோச
னம்பரிபூரண தேவாவுண்டுபி யாறுமென்றான். (௧௯௧)

மாப்பலகார மிந்தாருமையாகம்மா சாப்பிடுஞ்சாமியென் றே
கொடுத்தான், வாசம்பலகாரத்தையு மாசைப்படநேசித்தவர் வஞ்சுக
மாய்தனை மாவையுண்டார். (௧௯௨)

உண்டந்தமாவை கன்றாகவிழுந்தவே யுருண்டுகருண்டு கண்ணீ
ர்தளும்பி, யோடிக்களை மூடியுடல் வாடிக்குட லாடிப்பரந் துள்ள
டைந்தக்கந் தள்ளாடையிலே. (௧௯௩)

கண்டந்தவள்ளி திடொன்றெழுந்ததன் கைகால்பதறிவோடி
வந்து, கைலாகுடன் மயிலவேலனை குயிலாளுக்கு ஓயிலாத்தானும்
காதிவிறச்சக்கைவைத் துதிநின்றான். (௧௯௪)

பெண்ணெயென்றோடி முன்னேவந்தாளடி பேத்தியென்றார்
வள்ளிபோற்றியென்றார், பேதைத்தனை மாவைக்கனமாத்தேதர நீவை
த்தது பேதாமென்றுத் தெரிந்திலனே. (௧௯௫)

மாவென்றுசொல்லியே நஞ்சைதந்தாய்பாவி தாவென்றுசொல்
லியே னாங்கியுண்டேன், சதியோவிதுரிதியோவென கதியோதலைவி
தியோயினி வாதென்னவென்னுயிர் போகுதென்றார். (௧௯௬)

தொண்டையைச்சுற்றிப் பிடிக்குதடிவுயிர் கண்டதில்லைஇன்று
துடிக்குதடி, குதுங்கன தீதுஞ்செய லேதுநதெரியாதெந்தனை தோ
தகஞ்செய்யத் துணிந்தாயே. (௧௯௭)

எட்டிக்கனிபோசெங் கட்டையோபாஷாணக் கட்டியெனக்கெ
ன்றோ தேடிவைத்தாய், ஏழைப்பரதேசித்திது வேளைப்பல னேயுற்
றது இப்படியுஞ்சதி செய்வாபோ. (௧௯௮)

கன்னியாகுமரி யாடவந்தபலன் கைமேற் பளித்துதேசண்டாளி காதுக்குளே சிவக்கணை சூதுற்றளம் பேதிக்குது கன்னியேதண்ணீ வேணுமென்றார். (௧௯௯)

தண்ணீரென்றுள்ளந் தயங்கியபண்டார சுவாமி யிடுவென்ன கோலமையர், தலைநாள்விதி பலனோடுகதி குலபாதக மலவோயிது சம்புசதாசிவன் சோதனையோ. (௨௦௦)

கொம்புத்தேன்கிட்டுப் பிசைந்தபலகாரம் கொண்டுவந்துண்ணக் கொடுத்தபலன், கோலஞ்சுக காலக்கவி காலம்மிது வேலன்செயல் கூற்றுவன்போல்வந்தீ ராண்டவனே. (௨௦௧)

நன்மையே நான்செய்ய துன்மையென்றீரையா நல்லதுக்கோ யிடு காலமல்ல, நாணும்பல காரங்கனி தேனுந்தினை மாவுந்தர நஞ் சென்றுசொன்னீரே வஞ்சகமாய். (௨௦௨)

தந்தையண்ணமார்சு ளெந்தனுக்குண்ணைச் சருனியைப்போல வே கொண்டுவந்தார், காவுக்கணை யாவுங்குயிற் கூவும்புன மேவுஞ் சாலை தண்ணீர்சாப்பிடும் போற்றியென்றார். (௨௦௩)

இந்தச்சுணை ருருந்தவென்று விப்போ சந்தேகத்தோற்றது வே ண்டாம்போ, என்பால்மன தன்பாலிரு கண்பாரடி பெண்பாவையே என்பழியையிங்கே காணுமென்றார். (௨௦௪)

வம்புகள்கொண்ட பண்டாரமேயின்னம் வாயில்வந்ததெல்லாம் பேசுகிறீர், நாயன்விதி சூதென்பது ஏதுந்தெரி யாதிக்கினி வாரு மிந்தச்சுணை பாருமென்றார். (௨௦௫)

கள்ளமில்லையிது நல்லதண்ணீரையா மெள்ளயிறங்கிப் புசியு மென்று, கனமாகிய வனமிதிலே தனதாகிசி சுணையீதென கன்னியும் மெள்ள விறக்கிவிட்டாள். (௨௦௬)

தாகமுடன்சுனை நீரையள்ளிமிகப் பாகமுடனுண்ணும் வேளை யிலே, தடுமாறுதென் னடிசோறுது விடுமோபழி யடிபாதகி சற்றே பொருகையை நீட்டுமென்றார். (௨௦௭)

ஆதாரமாய்தண்ணீர் கேட்டதற்கோ யென்னைப் பாதாளந்தன் னிலே தள்ளிவிட்டாய், அரனாச்செயல் தருவாரடி குறமாதனை மற வேனினி யாபத்துக்குப்பாவ் மில்லையென்றார். (௨௦௮)

கையைப்பிடித்தென்னைத் தூக்கடிபாவிநான் பையப்பையக்க ரைசேருகிறேன், கடிதேதுயர் கொடிதேவெயில் சுடுதேவுயிர் விடு வேனினி காலமெங்கேயிது கோலுமென்றார். (௨௦௯)

ஆருமற்றபா தேசியேயுன்கைத் தாருமென்றேவள்ளி கைபிடி த்து, ஐயாவொருகையாதா வையாயிது மெய்யாயிது ஆண்டவரே வாரு மென்றிழுத்தாள். (௨௧௦)

சந்தேரவுமவன்னித தந்ததேலட்சம்பொன் தானென்றுபன்
டார மானந்தமாய், தாக்கன போகத்தொடு மோகத்தையே யுற்ற
வன் சம்பிரமாதக்கனா பிபதிவந்தான். (உக௬)

கோகனகக்குற பானையினுலநம் கடினதானொரு குற்றமுன்
பீடா, லெலதநெடு மெய்க்குடி லீகித்தொழி லேகற்றவன் உசாம
லெந்தகைச் சோபயா. (உக௭)

பண்டாரமேயுள்ளிக் காத்த பலனெனக்கும் பலித்துதேயிப்
போகெ கைமேலே, பாபந்நன சோபய்வெகு தாபந்தமதாய் வந்தெ
னைப் பாபாந்நனசெய்தாயி பாதகனே. (உக௮)

முன்னிபமென்று நகாக்கிழவாநல்ல தன்னிர் கொடுத்தும்வி
னாச்செ, பொன்னதவன் பில்லாதபொ கொல்லாமொழி கல்லாதேரி
புத்தெயட்டவன் தாக்கிக்கு. (உக௯)

பிச்சைக்குலக்கவன் பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பிச்சைகொண்
டாலது பிச்சையினா, பொதைத்தன மாயித்தனை குதற்றிடு தோதக்கி
ழம் பெயட்டிமென்று நடந்தானே. (உக௯)

அத்தமொழியை பறிக்குகிவகிரி கந்தனுஞ்சித்தை மதிமபங்கி,
அருமை குற மகளைத்தன முழியைப்பட மனமுற்றவ ராயினமுகவ
பொத் திரானஞ்செய்தான். (உக௯)

மந்திரத்திரானமாய் கந்தனுரைத்ததை தந்திமுகவ னறித்து
கொண்டு, மலைமுகையே கிணியாடவும் பிலமாகிய குலயானையாய்
வள்ளியின்முன்வந்து தோன்றனரே. (உக௯)

வெண்ணிறங்கொண்ட வடிவாகித் தந்தி வீர்கொண்டு வள்ளிக்
கெட்டுவதவே, வெறுண்டஞ்சியே கின்றக்கன மருண்டுஞ்செடி பொ
ய் துருதுனை உருயமெவன்னி போடிவந்தான். (உக௯)

ஐயமெயண்டா சுவாமியெல்லாம் யாமிமரட்டுதே கானகத்
தின் ஐயம் பாலிலை கற்புமடவீ என்பால்வரு ஐயபந்தனையுயாவடை
க்கவன் காருமென்னுள். (உக௯)

வடிவாதகி நெடெக்கைகொல்லவே முன்னமே மாவென்று
கடைய், எந்தவ்விதி முற்றுகாதி யுற்றஞ்சுதி கந்தன்செயல்
எவ் மொய்ப்பிப் பிசைத்தவந்தன். (உக௯)

தாக்கதுக்குத்தன்னிர் வேறுமென்றெனயிர் போகக்கினற்
றிலே தன்னிடைய், தந்தித்தனை கந்திச்செயல் முற்றிப்படி தொ
ற்றிப்பிர தாபத்தொய்கான் வெளியிலவந்தேன். (உக௯)

முன்றலதானையைக் கொண்டுவந்தாயையம் பூண்டாயிப்பகக்
துடிக்குதடி, மோசப்படி நேசமயிக வாசமெனகு தோஷமடனை முற்
காளுகம்பப் படாதுகண்டாய். (உக௯)

என்னைவிலக்கி விடுஞ்சுவாமி தாங்கள் சொன்னபடி பெல்லாம்
நான்கேட்பேன், இச்சாப்படி விச்சித்திமெச்சுக்கன பட்சத்தொடு
என்றைக்குஞ்சொந்தப்பெண் னுவேனென்றான். (௨௨௩)

பெண்களைநம்பிச் பங்குமழிந்தவர் கங்குதகையுண்டோ மங்கை
யறே, பேருங்குண மாறும்கிழ வாரும்பல னாரும்வரும் பேச்சுவுறு
திக்கோர்சாட்சியுண்டா. (௨௨௪)

சொந்தமையாட்டி என்றுநீ கைதந்து விவன்பேரிலானே யிட்
டேகொடுத்தால், சோனைத்தட வானேப்பயம் நானிப்படி. மானத்
தொடு தூரத்தள்ளியுனைக் காப்பெனென்றார். (௨௨௫)

சொற்படியானே யிட்டிக்கொடுத்தான் வள்ளிகைப்பிடிநாயகன்
நியென்றான், துடரும்பழி யடரும்வினை யடருங்கி கடருப்பிசொ
ல்லும் யானையும்போனதுவே, (௨௨௬)

சேவலும்பன்னிரு தோளுங்கடம்பணி சென்னியோராறுஞ்சிற
ந்திலங்க, செம்பொற்றணைபம்பொற்றாற மங்கைக்கெதிர் சம்பிரம
த்தொடு சிங்காரவேலன்மயிற் சேகையதந்தார். (௨௨௭)

கண்ணாசக்கண்டவன் தானென்னவினா காரணமோ பரி புரண
மாம், கந்தன்மலர் விந்தந்தனில் கந்தும்பணிதந்துற்றிரு காட்சிபெற்
றுள்ளாய் கனிந்துசொல்வான். (௨௨௮)

சாமியான்செய்த பிழைபொறுத்தென்னைபுந் தற்காக்கவேனும்
நமஸ்காரம், தஞ்சம்புகழ் தெஞ்சுக்கன ரஞ்சம்பிர பஞ்சந்தனிலதன்
ளாமலென்னையாட் கொள்ளுமென்றான். (௨௨௯)

அற்புதமாகிய கண்மணியேயினிச் செப்புவேன்நாள்வந்த கார
ணத்தை, அடியிற்றணி நிலையிற்றுயில் கிலையிற்பலமலைற்றிடு மாலை
மென்மாமன் மகளல்லவோ. (௨௩௦)

முன்னொருசாபத்தால் விபுதைமானனைப் பெண்ணென்றுபெ
ற்றுவளர்த்தானே, முறைதங்கிய குறமங்கயர் நிறையும்தி வரவுந்
தலை முனிவனாலொரு மான்வயிற்றில். (௨௩௧)

பின்புசுன்னங்கொண்டாய்மயிலே யதின்முன்புரவணப் பொ
ய்கையிலே, பேசுங்கனிநேசம்பிர வாசம்பிரகாசக்தர பெண்ணேதிரு
வவ தாரஞ்செய்தேன். (௨௩௨)

வந்துவீசோவென் நேபயன்கற்பனை தத்திபங்காரணயிதுவல்ல
வோ, மாநேயடி கோதேமலை யாலேபுகியீதேயினி மன்மதனும் ரதி
போலவுமே. (௨௩௩)

என்றைக்குஞ்சோடுபிரியாமற்குக் கொண்டுநகர்க்கோக முறை
ப்படியே, இருபேறொரு மனதாகவே குருவுஞ்சி வதுபோலவுமேக
சையோகமாய் வாழ்ந்திருப்போம். (௨௩௪)

முத்தர்குடியொரு பெண்ணெண்டவளிலும் நெற்றியாயுண்ணைக்
கண் பார்ந்திலேவென், மோகம் வெரு தாகக்கன பாகஞ்சக போகத்
தொரி மொய்குழல்வள்ளியைக் கைகலந்தார். (௨௩௫)

வாலராவணவேலனும்வள்ளியும் லீலையனேகவிதம்விதமாய், மா
னுஞ்செயல் தானும்புனல்கானத்தனில்வேடிக்கையாய் மன்மதகேளி
க்கையாபிருத்தார். (௨௩௬)

வட்டிப்பாதங்கள் போலவுங்கடியே விட்டுப்பிரியா தளங்கண்
மாய், உரிதாய்வெரு பரியாசமேசெரிதாகியவிசிபோன்மகளொன்றை
விட்டொன்றைப் பிரியாமல். (௨௩௭)

நஞ்சுண்டகொண்டைய போல்மயங்கி பங்கே கொஞ்சுங்கினி
மொழிவந்துபுத்தாய், காடுஞ்செயல் கடுங்குயில்பெருஞ்சரிசேடுந்தா
காணுண்ணைவிட்டுப் பிரியேனென்றான். (௨௩௮)

நிராதமையல்கொண்டேயிருபேர்களும் மாராதமோகக்கடல்கு
ளித்து, நிரத்தன்பரி சுத்தம்பெற வைத்துக்கனிமுத்தந்தா தென்றலு
வாவிசுரணகத்தில் (௨௩௯)

சோபந்தெனிக் குகத்தலும்வள்ளியுக் தாவந்தனிந்துவெளியேறி,
ஹவாகிப குறமாவையும் விராவாகி பாண்மிதிலே தேரழியர் தம்
முடன் சேருமென்றார். (௨௪௦)

வந்ததடத்தின் வழியேருாக்குலப் பைந்தொடி சென்றனள்கா
னகத்தில், கனவேகமா தெனவேகிய கனியாகிய திணைகுழ்புனல்
வந்துகண்டாள்வள்ளி பாங்கியரும். (௨௪௧)

கூத்தலுலர்ந்துருகைத்தென்னமுகஞ் சோர்ந்ததினிகண்டள்கிவ
ந்ததென்ன, கோல்ப்பயில்சாலக்மனு கூலந்தருமாவிக்றி கொங்கை
பெல்லாம் வடுகண்டதென்ன. (௨௪௨)

தண்ணீர்சுனையில்கடந்திடுங்காரணம் பெண்ணேவள்ளித்தாயே
சொல்லுமென்று, தயவாயுறை மயமோகுறமயிலேயிது பாயிலேகதை
சுத்தேகமென்றார்கள் பாங்கிபர்கள். (௨௪௩)

சொல்லுவென்களடி யன்னமேகண்மணி நோகையேயென்னு
யிர்ப் பாங்கியரே, சுனையுத்தக புனையுங்கிழவனையும்பல வினையும்படி
சோபந்தைமாற்றித் தண்ணீர்கொடுத்தேன். (௨௪௪)

தண்ணீர்கொடுக்கின்றவேளையிலேவெரு வுன்னிதமாயத்தகான
கத்தில், சுந்தத்தொனி திக்குஞ்சிலை சித்தம்பயமுற்றங்கனே தாதிபு
ம்வாய்விட்டலறிடவே. (௨௪௫)

சிந்தைகலங்கி பயத்தோடியம்மா பைந்தொடியேநான்வரும்வழி
யில், செடியும்வெரு பொடியும்பல கொடியும்பொழு வழியும்படி தே
கமெல்லா முட்கிழித்துதென்றான். (௨௪௬)

அப்படியேவுள்ளி யம்மையுஞ்சொன்னசொல் வொப்பிதயில்லா
மல் தோழியர்கள், அதிமோகன ரதியெயொருவிதமாய்முத மதிசோ
றுது யேதுசொல்வாயென்றார் பாங்கியர்கள். (௨௪௭)

பாங்கிகளிப்படி கேட்டிடவேவுள்ளி யேங்கினின்றூரித்தவேளையி
லே, புருவத்துடனேவேடுவ ரூபத்துடனேவந்துமே பாணுக்கெதிர்
நின்றேறுசொல்வார். (௨௪௮)

நானெய்தமானித்தக் கானகத்தன்னிலே தான்வந்துதேயதைக்
காணீர்களோ, ஒளியிற்றிடுஞ் சபைபெற்றதோர் மொழிகத்திடும்வழி
பெற்றிடும் நாகரீகமுள்ளதோகையரே. (௨௪௯)

என்றுதான் வேடுவராசனுங்கேழ்க்கவே நன்றுநன்றென்றுதா
ன்பாங்கியர்கள், எங்கள்சிறுபெண்ணென்று நீரிங்கிதத்துட னிங்கு
வந்தாய்பென்னமொழிசொன்னீர் வேடுவனே. (௨௫௦)

மாந்தளிராள் மான் எய்வதுண்டோசும்மா யேன்தான்பொய்கள்
சொல்லுகறாய், நீரெய்திடும்மாணுக்கிரு காலரணிகை மேனத்தொடு
காதோலையும் வர்னச்சேலையுண்டோ. (௨௫௧)

சொல்லென்றுவேடுவராசனைக் கேட்கவேநல்லதென்று சும்மா
தானிருந்தார், சரசத்தொழிலேமிஞ்சிய சரசக்குயிலேயுள்ளதைச்
சொல்லென்று வள்ளியைக்கேட்டாரே. (௨௫௨)

எதடிபாங்கிகாள் நான்சொல்லும் வார்த்தையைச் சூதென்று
சொன்னீரந் நீதமாய், எனைநீங்களுந் தனதாகவேமனஞ் சோதிப்ப
தெதுகாரண மேதுமறியே னெனவுரைத்தார். (௨௫௩)

உள்ளதைச்சொல்லென்று யெங்களுடன்மொழி கள்ளமாய்ச்
சொல்வது ஞாயமல்ல, ஒளியாமலேதெளிவாகிநீ மொழிவாய்முகஞ்
சுளியாமலே உண்மையைச் சொல்லென்றார் தண்மையுடன். (௨௫௪)

தண்மையாய்ப்பாங்கிக ஞண்மையைச்சொல்லென நண்மையுட
ன்வுள்ளி நாயகியும், தனமாகியசகிமார்களே வினவொன்றொரு மன
தாகவே தன்கதைபைவிள்ள மனத்துணிந்தாள். (௨௫௫)

விள்ளுவன்கேளென்னுயிர்த்துணையாகிய மெல்லிபெனும்சகிமா
தர்களே, விதிகாரணமதினையோ எதிமோகமாயொருவேடுவன் வே
டிங்கொண்டென்முன்னே வந்ததுவும். (௨௫௬)

வந்தவரென்னுடன் சொந்தமாய் வார்த்தைகள் விந்தையுடன்
பேசி நின்றிடவும், வனமேவிய லெனதண்ணார்கள் சினமாய்வரநீனை
மேவிய வனத்திலவேங்கைமா மானதுவும். (௨௫௭)

வேங்கைமரத்தையுந் கண்டண்ணரெல்லோரும் வேலன்செய
லென்று போனபின்பு, வேறுரூபமாய் காடிவந்ததனைக் கூட்டாயென
மோடிபேசியே வேடுவராசனாய் நிற்கையிலே. (௨௫௮)

அப்போது அண்ணர் வருவதறிந்துதான் தப்பாது நூறுவயது சென்ற, அரிதாகிய பெரியோரென பொறியைம்புல னீடர்நீங்கிய ஆதிசைவனைப்போல் மின்றதுவும். (உருக)

மின்றவனைக்கண்டு அண்ணமர்கட்டியே நன்றாகநம்பிடும்சேர் த்ததுவும், நினைவாகிய நினைவாயையுந் தனதாகவே மனதாகிய நேர் மையாயுண்டபின் தாகமென்றார். (உகரு)

தாகநீரத்தன்னீர் நான்கொடுத்தேனென்மேல் மோகங்கொண்டார்நானும் கேட்பங்கொண்டேன், தாழும்வழிகூடியிருட் காண கந்தனில் யானும்வர தந்தியெனும்யானை வந்ததுவே. (உகக)

ஆனைவருவ தறிந்துஅவர்பக்கம் போனேனென்மிட்ட வாராதே பென்றார், அவராகையுரிநிறைவிட உறவாகினென்பெரிதாகிய யா னையும்காணக்ஞ் சென்றதுவே. (உகஉ)

சென்றபின்வேலைவ ராறுமுதந்தோடு வந்தனரெத்தனும் காட்சி யுடன், தெரிசித்திட வேதந்தனர் பரிசுத்தம் தாய்மின்றவர் தேன் மொழிபாளுள்ள சேதிசொன்னார். (உகங)

இப்படியென்றொரு வார்த்தைதே மூன்சொன்னால் தப்பிதஞ் சொல்வமோ மாதாசே, இனிதாயொரு மனதாகவே யுனைமேவிபதன தாகின யெல்லோர்க்கு நன்மைதானென்று சொன்னார். (உகச)

சந்தோஷமாகவே பாங்கியிருவருங் கந்தன்மலர்க்குழல் தான் னுதித்துச், சரணாகதியெனவென்றமே குருகாதனே னுனையென்று சாஷ்டாங்கமாகவே தெண்டனிட்டார். (உகரு)

தெண்டனிட்டபாங்கி மார்களைப்பார்த்துமே யண்டர்சிறைமீட் டவேலைவரும், தேனார்மொழி மானுர்சீரோ யானுனுமே நானென்று மே தெரியாமலேயீங்கன் செய்தபிழை. (உகசு)

உங்கள்மேல்குற்றற்ச ளில்லையடிபாங்கி பெண்களாயெங்களிரு வருக்கும், உறவாகிபதருவீரெனக் குறவாகியதுறைவேலைவன் உண் மையைச்சொல்லவே பாங்கியார்கள். (உகசு)

சாடையறிந்து வனம்போனார்கத்தன் பேடைமயில்வள்ளி யானு டனே, தருணமிதுதானென்றுமே கருணையுதந்தேகூடினர் சல்லாப மாகவிருவருந்தான். (உகஅ)

வள்ளியைக்கத்தன் மருவியவிக்கதை வாசித்துக்கேட்டுமெழுதி னோர்கள், வேலைநுளாலேமிக பேறும்பெற சீராகவே வாழ்ந்திருப் பார்கள் மனமகிழ்ந்தே. (உகசு)

முருகர் ஓயிற்சூழ்மிப்பாடல்-முற்றிற்று.

மயிர் வளரும் பரிமளத் தைலம்.

—00000—

இந்தத் தைலத்தில் கொஞ்சம் கையில்விட்டுத் தேய்த்து தலையில் தடவி
வர மயிரின் சிவந்ததிறம், சுண்டு, மயிர் வடிப்பு, மயக்கம், தலைசுழற்றல் முத
லிய பித்த சம்பந்தமான வியாதிகளையும் கண்ணெரிவு முதலிய நீத்திர வியா
திகளையும் கண்டித்து மயிராகக் கறுகரையும் செழிப்பாயும் அடர்த்தியாயும்
வளரச்செய்வதோடு சுந்தரவாகனையும்கூட மயிர்க்கால், கண், மூளை இவை
களுக்கு குளிர்ச்சியையும் கொடுத்தப் பித்தச்சாத்தியென்று இரவில் சுக்மான சித்
திரையைக் கொடுக்கும் இவை என்னடையில் உபயோகித்துவந்தால் பித்தத்
தால் கரைத்த மயிர்களும் கறுக்கும் இதை ஒருதடவை உபயோகித்தவர்கள்
மறுபடியும் இதை கைவிடார்களென்பது திண்ணம் ஸ்திரீகள் புருஷர்கள்
யாவரும் உபயோகித்தலாம் இந்த தைலத்திற்கு வேறு சில எண்ணெய்களைப்
போல மயிரை உதிர்ந்தால் முதலிய கெட்டுணங்க எரிப்பென்று உறுதி
யாய் சொல்லுகிறோம்.

இதன் விலை ரூபா 1.

என்னுடைய பெரிய கேட்டலாக் வேஷ்டிமாதல் அறையுறு ஸ்டாம்பு
அனுப்பினால் அனுப்பப்படும்.

இப்படிக்கு,

பி. நா. லோகநாதமுதலியார்,

காராயணவில்லா

செ-17-18, படவேட்டம்மன்கோவிலீதி,

பிம்பூர் பாக்ஸ் போஸ்டி மதராஸ்.